

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobkyně: **S. D.**, zast. Mgr. Martinou Řehořovou, advokátkou se sídlem Československé armády 287/19, 500 03 Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 6. 2015, č. j. OAM-638/ZA-ZA04-K07-2014, ve věci mezinárodní ochrany, **t a k t o :**

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Ustanovené zástupkyni žalobkyně Mgr. Martině Řehořové se přiznává odměna za zastupování ve výši 13.600,-Kč, která jí bude uhrazena z účtu Krajského soudu v Hradci Králové do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobkyni udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů („zákon o azylu“).

Toto rozhodnutí napadla žalobkyně v celém rozsahu včas podanou žalobou, v níž namítala, že byla v předcházejícím řízení zkrácena na svých právech. V doplnění žaloby prostřednictvím soudem ustanovené zástupkyně žalobkyně namítá porušení ustanovení § 2, § 50, a § 68 odst. 3, zákona č. 500/2004 Sb., správní řád žalovaným, neboť porušil zásady dobré správy, nevypořádal se všemi okolnostmi,

kteří v řízení vyšly najevo a nevzal na vědomí všechny žalobkyní tvrzené skutečnosti, v dostatečné míře neuvedl podstatné důvody a podklady pro své rozhodnutí a jak se vypořádal s některými námitkami žalobkyně a s jejím vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Žalobkyně má za to, že v jejím případě jsou dány důvody pro udělení humanitárního azylu z důvodu pokročilého věku, nedobrého zdravotního stavu a ztráty sociálního zázemí na Ukrajině, v současné době pak zejména důvody pro udělení doplňkové ochrany dle ustanovení § 14a odst. 1, odst. 2 písm. c) zákona o azylu, z důvodu na Ukrajině probíhajícího otevřeného ozbrojeného vnitřního konfliktu (doslova občanské války), který přerůstá do mezinárodní podoby. Tyto skutečnosti jsou všeobecně známé, denně jsou ukazovány a popisovány v dostupných veřejných médiích. Namítá, že podklady pro rozhodnutí opatřené žalovaným jsou mnohdy zastaralé (rok a více) a nereagují na rychlý vývoj situace jak po vojenské, tak i po politické stránce. Navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žaloby, odkázal na obsah správního spisu, výpovědi žalobkyně a na vlastní rozhodnutí, na jehož správnosti setrval. Namítal obecnost žalobních bodů, aniž by žalobkyně upřesnila, které důkazy či podklady pro rozhodnutí chybí, neuvedla důkazy a skutečnosti svědčící v její prospěch (k obecnosti žalobních námitek odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu). K námitce neudělení humanitárního azylu a žalobkyní sděleným důvodům pro jeho udělení rovněž odkázal na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu k výkladu pojmu „důvodů hodných zvláštního zřetele“ pro postup v rámci správního uvážení ve smyslu dle § 14 zákona o azylu, obdobně i na judikaturu ve vztahu k doplňkové ochraně. Žalovaný má za to, že zjistil skutečný stav věci, zabýval se všemi okolnostmi, které žalobkyně v průběhu správního řízení sdělila, a opatřil si potřebné podklady pro vydání rozhodnutí, jež považuje v daném případě za zcela dostatečné. Dle názoru žalovaného, žalobkyně nebyla v průběhu správního řízení zkrácena na svých právech, přičemž nesplňuje podmínky pro udělení určité formy mezinárodní ochrany. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V replice na vyjádření žalovaného žalobkyně setrvala na podané žalobě. Má za to, že o humanitární azyl požádat může. Jestliže zákon jeho existenci předpokládá, skutečnost, že na tento není poté právní nárok, je věcí správního uvážení. Nesouhlasí s námitkou obecnosti žaloby, má za to, že na rozdíl od žalovaného dostatečně zohlednila současné poměry v zemi jejího původu, jedná se o informace dnes již veřejně známé, žalovaný při svém rozhodování vycházel z již zastaralých podkladů. Na podporu svých tvrzení přiložila několik článků z internetových médií v českém jazyce, které popisují situaci na Ukrajině (z března až listopadu 2015).

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Projednal žalobu bez nařízení jednání za výslovného souhlasu žalobkyně i žalovaného v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s.

V přezkumném řízení soud ověřil následující rozhodné skutečnosti.

V žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 2. 12. 2014 a pohovoru provedeném téhož dne žalobkyně uvedla, že má ukrajinskou národnost i státní příslušnost, je řeckokatolického vyznání, není a nikdy nebyla členkou žádné politické strany, hnutí nebo organizace, nebylo a není proti ní vedeno trestní stíhání. Je rozvedená, na území ČR žije její dcera a vnoučata, počítá s jejich pomocí. Vlast opustila 8. 9. 2014 kvůli probíhající válce a proto, že nemá kde bydlet. Po rozvodu (od manžela odešla v roce 1995, rozvedli se v roce 2004) bydlela různě na ubytovně, v pronajatém bytě, u sourozenců, ti však mají své rodiny. Protože má dceru v ČR, rozhodla se odjet za ní, české vízum si vyřídila ve Lvově. V roce 2012 již v ČR u dcery pobývala devět měsíců, o mezinárodní ochranu nikdy v minulosti nežádala, tehdy měla polské vízum. Požádala v ČR o povolení k pobytu, její žádost byla zamítnuta, protože měla polské vízum. Vrátila se podle doporučení zpět na Ukrajinu a opětovně požádala o povolení k pobytu, i její druhá žádost byla zamítnuta. Nyní přijela do ČR na pozvání své dcery. Nechce se vrátit zpět na Ukrajinu. Už nevěděly, co dělat, dcera jí poradila (po konzultaci v charitě), aby zde požádala o azyl. Jinou možnost nemá. Chce žít u dcery, má i zdravotní problémy. Pracovat již nemůže, na Ukrajině pobírala starobní důchod. Na Ukrajině žádné problémy neměla, pokud se tam situace uklidní, klidně by tam jela, ale nyní se kvůli celkové bezpečnostní situaci návratu zpět obává. K dotazu žalovaného uvedla, že současná bezpečnostní situace se jí přímo nedotýkala, před opuštěním vlasti žila v Užhorodu, ale bojí se. Kdyby se jí něco stalo, nemá nikoho, kdo by jí pomohl, rodinu má zde v ČR. Ke svému zdravotnímu stavu uvedla, že pracovala jako zdravotní sestra, nyní má sama problémy s páteří (posunutí obratlů, problémy s míchou a nervy), dále s klouby a s tlakem.

Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Při posouzení žádosti žalobkyně žalovaný konkrétně vycházel z Informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) ze dne 15. 1. 2015, Zprávy Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva ze dne 15. 2. 2015, Zprávy organizace Freedom House z 28. 1. 2015, Výroční zprávy Human Rights Watch z 29. 1. 2015, Výroční zprávy Amnesty International z 25. 2. 2015, Informací MZV ČR č.j. 98524/2014-LPTP ze dne 16. 4. 2014, a č.j. 98525/2014-LPTP ze dne 29. 5. 2014 a č.j. 110105/2014-LPTP ze dne 1. 8. 2014, Informace Belgického úřadu pro cizince (IBZ) z 20. 3. 2014, Informace organizace „International SOS“ z 5. 4. 2013 a z informací Infobanky ČTK – „Země světa, Ukrajina“- aktuální znění. Žalobkyně využila možnosti se s uvedenými podklady pro rozhodnutí seznámit, nechtěla se k nim vyjádřit, žádné námitky proti zdrojům podkladů a způsobu jejich získání nevznikla, doplnění podkladů nenavrhla.

Soud hodnotil provedené důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu i s důkazy provedenými v řízení před správním orgánem (§ 77 odst. 2 s. ř. s.) a po provedeném dokazování v návaznosti na příslušná zákonná ustanovení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny

důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Krajský soud po provedeném přezkumném řízení ve shodě s žalovaným konstatuje, že žalobkyně v průběhu správního řízení neuvedla žádné relevantní skutečnosti, které by odůvodňovaly závěr, že by byla v zemi svého původu pronásledována ve smyslu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu. Z výpovědi žalobkyně je zřejmé, že nikdy nebyla členkou žádné politické strany ani jiné organizace, politicky se veřejně neangažovala a neuvedla žádné potíže spojené s uplatňováním politických práv a svobod. Žalobkyně rovněž neuvedla žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možné učinit závěr o existenci její odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, tedy z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by jí takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Výčet důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu je taxativní a nelze je rozšiřovat o důvody další. Žalobkyně uvedla, že důvodem, pro který požádala o mezinárodní ochranu, je přání žít se svou dcerou a vnoučaty v ČR, ztráta sociálního zázemí na Ukrajině, zdravotní stav a obecná obava ze současné bezpečnostní situace. Uvedené důvody, byť lidsky pochopitelné, jsou však neslučitelné s důvody pro udělení azylu výše uvedenými. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí (strany 4-5) jednotlivými žalobkyní uvedenými důvody zabýval i z pohledu konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu. Krajský soud po provedeném přezkumném řízení neshledal v postupu žalovaného žádné pochybení, souhlasí i s učiněným závěrem žalovaného, že se jedná o žádost účelovou, jejímž cílem byla legalizace pobytu na území ČR. Žalobkyně uvedla, že na Ukrajině pobírala starobní důchod, byla tedy ze sociálního systému své země původu zabezpečena, měla i přístup ke zdravotní lékařské péči, což nepopřela a doložila lékařskou zprávou ze země původu. Na Ukrajině má své sourozence, kteří jí dočasně pomohli, žila v Zakarpatské oblasti a k dotazu žalovaného výslovně uvedla, že zhoršená bezpečnostní situace se jí bezprostředně nedotýká. Všechny tyto skutečnosti žalovaný konfrontoval s výše citovanými informacemi o zemi původu, které soud považuje vzhledem k tvrzením žalobkyně za transparentní a přiměřeně aktuální. V žalobě obecně namíтанá pochybení žalovaného ve správním řízení soud neshledal. Za nedůvodnou soud považuje žalobní argumentaci, že se správní orgán nevypořádal s „některými“ námitkami žalobkyně a s jejím vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Žaloba jednak neuvádí, o které konkrétní námitky se jedná, a pokud jde o vyjádření žalobkyně k podkladům rozhodnutí, z protokolu o seznámení žalobkyně s těmito podklady ze dne 7. 5. 2015 je zcela zřejmé, že se k nim vyjadřovat nechtěla, stejně ani k jejich zdrojům či způsobu jejich získání, výslovně uvedla, že s podklady souhlasí. Uvedená námitka je tak zcela lichá.

Krajskému soudu tak nezbyvá než zopakovat, že azylové řízení je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze ho zneužívat k legalizaci pobytu, když k uvedenému účelu slouží zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. Žalovaný k otázce legalizace pobytu a zneužívání k tomu institutu azylu přiměřeně odkázal i na ustálenou rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu. S učiněnými závěry žalovaného, že žalobkyně nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, se soud plně ztotožňuje.

Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který zohledňuje rodinné vazby a uplatňuje se vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobkyně shledán zákonný podklad, neboť není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž by byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona.

Podle ustanovení § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu. Udělení humanitárního azylu je na volné úvaze správního orgánu, přičemž tuto volnou úvahu, tedy zda byl dán důvod hodný zvláštního zřetele či nikoli, může soud přezkoumávat pouze z hlediska překročení případných mezí správního uvážení, resp. z hlediska případné libovůle ze strany správního orgánu. K humanitárnímu azylu se opakovaně vyjadřoval Nejvyšší správní soud. Lze tak odkázat na jeho rozhodnutí č.j. 2 Azs 8/2004 ze dne 11.3. 2004, v němž se podává: *„Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu“*. Soud má za to, že žalovaný měl dostatek podkladů, včetně informací od samotné žalobkyně, pro případné rozhodnutí o důvodnosti postupu ve smyslu ust. § 14 zákona o azylu, v rámci své úvahy se s nimi náležitě vypořádal, když otázku udělení humanitárního azylu hodnotil komplexně s přihlédnutím k rodinné situaci (zde hodnotil i přítomnost dcery a vnoučat žalobkyně na území ČR včetně odkazu na konkrétní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které ani případnou existenci rodinných vazeb na území ČR nelze považovat za důvod pro udělení azylu z humanitárních důvodů), sociální a ekonomické situaci žalobkyně, stejně tak jako k jejímu věku a zdravotnímu stavu. Zdravotní stav posuzoval na základě žalobkyní předložené lékařské zprávy ze země původu ze dne 21. 8. 2014 a jí sdělených skutečností o probíhající léčbě na Ukrajině (užívala léky, dostávala injekce, nosila krční límec a bederní pás, měla fyzioterapie, jezdila i do lázní), jakož i na základě citovaných podkladových zpráv o dostupnosti a systému lékařské péče na Ukrajině. Žalovaný v rámci správního uvážení nevybočil z mezí stanovených zákonem, jeho rozhodnutí je v souladu i s dosavadní ustálenou

judikaturou.

Doplňková ochrana je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle § 14b odst. 2 téhož zákona se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí manžel osoby požívající doplňkové ochrany, svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu. Podle § 14b odst. 3 zákona o azylu je předpokladem pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželů osoby požívající doplňkové ochrany trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Podle § 14b odst. 4 zákona o azylu v případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobkyně, tak z informací získaných v průběhu správního řízení, které lze označit za transparentní, objektivní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí a vypořádal se s nimi při posuzování skutečnosti, zda žalobkyni hrozí pro případ návratu vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu či ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, vycházel i z judikatury Evropského soudu pro lidská práva. Konstatoval, že žalobkyně pro případ návratu do vlasti kromě obecné obavy ze současné tamní situace neuvedla žádnou konkrétní hrozbu vůči své osobě. Žalovaný dále s odkazem na informaci MZV č.j. 98525/2014-LPTP ze dne 29.5.2014 uvedl, že neúspěšným žadatelům o mezinárodní ochranu nehrozí po návratu do vlasti postih ze strany státních orgánů. Z pohledu doplňkové ochrany se opětovně zabýval všemi žalobkyní tvrzenými důvody pro udělení mezinárodní

ochrany, pokud jde o bezpečnostní situaci, žalovaný uvedl, že v době rozhodování o žádosti žalobkyně na Ukrajině neprobíhal takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobkyni za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Dále uvedl, že zhoršená bezpečnostní situace přetrvává pouze v Doněcké a Luhanské oblasti, na východě Ukrajiny při hranicích s Ruskem, ve zbytku země je bezpečnostní situace klidná a stabilní, přičemž žalobkyně pochází ze západní části Ukrajiny, ze Zakarpatské oblasti, která je od těchto dvou oblastí velmi vzdálená a není uvedenými lokálními střety bezprostředně zasažena.

Krajský soud na základě zpráv opatřených žalovaným, skutečností známých mu z úřední činnosti v jiných věcech žadatelů o mezinárodní ochranu z Ukrajiny a na podkladě rozhodnutí Nejvyššího správního soudu z poslední doby (posuzujících aktuální bezpečnostní situaci na Ukrajině) potvrzuje správnost uvedeného zhodnocení žalovaným. Nejvyšší správní soud k bezpečnostní situaci na Ukrajině uvedl, že *„na Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá.“* (podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2015 č. j. 7 Azs 265/2014 - 17, či usnesení ze dne 25. 3. 2015, č. j. 3 Azs 259/2014 - 26). Na uvedená rozhodnutí odkazuje Nejvyšší správní soud i ve svých pozdějších rozhodnutích, je tedy zřejmé, že i rozhodovací činnost Nejvyššího správního soudu při hodnocení bezpečnostní situace na Ukrajině aktuálně nedoznala žádných změn. V rámci repliky žalobkyně doložila několik různých článků z internetu, které reagují na bezpečnostní situaci na Ukrajině. K uvedenému krajský soud uvádí, že žalobkyně žádné individualizované nebezpečí plynoucí pro ni z ozbrojeného konfliktu probíhajícího na Ukrajině netvrdila, v případě návratu by nebyla ohrožena nepříznivými politicko-ekonomickými dopady současného vývoje událostí více než většina obyvatel regionu, odkud odešla. Pokud jde o novinové články, lze při hodnocení kvality tohoto důkazu přiměřeně použít názor Nejvyššího správního soudu uvedený v jeho rozhodnutí ze dne 22. 3. 2016, č. j. 9 Azs 27/2016 o tom, že se musí jednat o důkazní prostředek určité kvality, nikoli pouze o novinový článek.

Pro úplnost soud konstatuje, že žalobkyně nesplňuje ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny dle § 14b zákona o azylu, neboť netvrdila ani nebylo prokázáno, že by některému rodinnému příslušníkovi žalobkyně byla udělena doplňková ochrana ve smyslu tohoto ustanovení. Se závěry žalovaného a podrobným odůvodněním i této části rozhodnutí se soud plně ztotožňuje a dovoluje si na ně odkázat, tak, jak připouští rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č.j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, dle něhož *„je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou.“*

Soud uzavírá, že neshledal vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav věci, rozhodnutí

bylo vydáno v souladu se zákonem, proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobkyni, která ve věci úspěch neměla. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Žalobkyni byla pro řízení před soudem ustanovena zástupcem advokátka, jejíž odměnu a výdaje za zastupování hradí stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Krajský soud výrokem III. určil odměnu advokátky v požadované výši podle ust. § 9 odst. 4 písm. d), § 7, § 11 odst. 1 písm. b), c), d), g), vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále též „advokátní tarif“), za čtyři úkony právní služby po 3.100,-Kč (převzetí a příprava zastoupení, další porada s klientkou přesahující jednu hodinu, doplnění žaloby, replika na vyjádření žalovaného), tj. 12.400,-Kč, čtyři režijní paušály po 300,-Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, tj. 1.200,-Kč. Celkem se tedy ustanovené advokátce přiznává odměna ve výši 13.600,-Kč, která jí bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Hradci Králové do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 27. července 2016

JUDr. Ivona Šubrtová v. r.
samosoudkyně